

LEGE
pentru modificarea și completarea unor acte normative din domeniul
ordinii și siguranței publice

Art. I. – Legea nr.61/1991 pentru sancționarea faptelor de încălcare a unor norme de conviețuire socială, a ordinii și liniștii publice, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 96 din 7 februarie 2014, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, pct. 36 se abrogă.

2. La articolul 3, alineatul (1), literele a) și c) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) cu amendă de la 100 lei la 500 lei, cele prevăzute la pct. 3), 4), 11), 14), 17), 18), 22), 33) și 34);

...

c) cu amendă de la 500 lei la 1.500 lei, cele prevăzute la pct. 2), pct. 5)-7), pct. 8)-10), pct. 13), 15), 19), 20), 26), 27), 29, 31 și pct. 32);”

3. După articolul 9 se introduc trei noi articole, art.9¹ - art.9³, cu următorul cuprins:

„**Art.9¹.** – Fapta persoanei care, fiind avertizată să înceteze activitățile contravenționale prevăzute la art.2 pct. 25, 26 sau 27, continuă să săvârșească aceste activități și prin aceasta tulbură folosința locuinței locatarilor dintr-un imobil constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani.

Art.9². - (1) Fapta persoanei care, fiind avertizată asupra consecințelor legale la care se expune, împiedică prin orice mijloace, organele de ordine publică de a-și îndeplini, în condițiile legii, obligații de serviciu referitoare la luarea unor măsuri pentru:

a) constatarea săvârșirii, în flagrant, de infracțiuni sau contravenții,

b) ocrotirea vieții, sănătății și integrității corporale a persoanelor aflate într-o stare de pericol,

c) legitimarea, controlul corporal, al bagajelor și al vehiculului sau conducerea unei persoane la sediul poliției ori al altui organ de stat,

constituie infracțiune și se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă, dacă fapta nu constituie o infracțiune mai gravă.

(2) Dacă mijlocul folosit pentru împiedicare constituie prin el însuși o infracțiune, se aplică regulile privind concursul de infracțiuni.

(3) Dispozițiile alin. (1) nu se aplică în cazul persoanei care face obiectul măsurilor ce trebuie luate de către organul de ordine publică.

Art.9³. - Întrebuințarea în public de cuvinte, expresii ori gesturi jignitoare sau obscene în mod nemijlocit la adresa unui organ de urmărire penală sau de ordine publică, aflate în exercitarea atribuțiilor de serviciu, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la un an sau cu amendă.”

Art. II. – Legea nr. 218/2002 privind organizarea și funcționarea Poliției Române, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 515 din 14 august 2013, cu modificările ulterioare, se modifică și se completează, după cum urmează:

1. La articolul 26 alineatul (1), punctele 2 și 4 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„2. menține ordinea și siguranța publică la nivel național și aplică măsuri pentru prevenirea și combaterea fenomenului infracțional și terorismului, de identificare și contracarare a acțiunilor elementelor care atentează la viața, libertatea, sănătatea și integritatea persoanelor, a proprietății private și publice, precum și a altor interese legitime ale comunității;

...

4. asigură, direct sau în cooperare cu alte instituții abilitate potrivit legii, executarea controalelor tehnice și intervențiilor pirotehnice pentru prevenirea, descoperirea și neutralizarea dispozitivelor explozive, radioactive, nucleare, chimice sau biologice amplasate în scopul tulburării ordinii publice, vătămării integrității corporale, sănătății persoanelor sau provocării de daune proprietății publice ori private;”

2. La articolul 26 alineatul (1), după punctul 4, se introduc două noi puncte, pct. 4¹ - 4², cu următorul cuprins:

„4¹. desfășoară activități specifice de negociere și asigură intervenția, pentru eliberarea persoanelor private de libertate în mod ilegal, imobilizarea sau neutralizarea persoanelor care folosesc arme de foc ori alte mijloace care pot pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală a persoanei;

4². asigură riposta imediată, ca reacție la un act de terorism iminent sau în desfășurare, în scopul împiedicării ori limitării efectelor acestuia, neutralizării acțiunilor agresive și/sau a mijloacelor și dispozitivelor utilizate de teroriști;”

3. La articolul 26 alineatul (1), punctele 11, 12 și 15 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„11. asigură protecția martorului, colaboratorului, informatorului și a victimei, în condițiile legii;

12. asigură protecția polițiștilor, magistraților și a familiilor acestora, în cazurile în care viața, integritatea corporală sau avutul acestora sunt supuse unor amenințări, a demnitarilor cu atribuții în domeniul afacerilor interne și a familiilor acestora, precum și a conducătorilor autorităților străine, cu atribuții în domeniul afacerilor interne sau justiției, aflați în România în vizite oficiale sau în misiune;

...

15. folosește metode și mijloace tehnico-științifice în cercetarea locului faptei și la examinarea probelor și a mijloacelor materiale de probă, efectuând constatări, expertize criminalistice și expertize tehnice judiciare, prin specialiști și/sau experți proprii acreditați, precum și rapoarte criminalistice de constatare, rapoarte de interpretare a urmelor sau de evaluare a comportamentului infracțional ori a personalității criminale;”

4. La articolul 26 alineatul (1), după punctul 15 se introduce un nou punct, pct. 15¹, cu următorul cuprins:

„15¹. folosește metode și mijloace de prelucrare și analiză a datelor și informațiilor, elaborează și, după caz, diseminează autorităților și organelor competente, analize operaționale, tactice sau strategice ori alte produse analitice, în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor sau executării pedepselor, prevenirii și combaterii altor fapte ilegale, precum și al menținerii ordinii și siguranței publice;”

5. La articolul 26 alineatul (1), punctele 16 și 28 se modifică și vor avea următorul cuprins:

„16. efectuează, independent sau în cooperare, evaluări, studii și cercetări științifice pentru îmbunătățirea metodelor și mijloacelor folosite în activitatea de poliție, în special a celor tehnico-științifice criminalistice, de analiză a informațiilor, de prevenire și combatere a infracțiunilor sau a altor fapte ilegale, precum și pentru identificarea unor noi metode și mijloace;

...

28. desfășoară, potrivit legii, activități specifice de cooperare și asistență polițienească internațională, precum și de cooperare judiciară internațională în materie penală, conlucrează cu structuri de profil din alte state și de la nivelul unor instituții internaționale pentru prevenirea și combaterea criminalității transfrontaliere ori pentru schimb sau transfer de expertiză și bune practici;”

6. La articolul 31 alineatul (1), literele a), b) și k) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) să legitimeze și să stabilească identitatea persoanelor;

b) să conducă persoane la sediul poliției;

...

k) să solicite sprijinul populației pentru urmărirea, prinderea, imobilizarea și conducerea persoanelor la sediul poliției, precum și pentru asistarea la efectuarea unor acte procedurale;”

7. La articolul 31 alineatul (1), după litera l) se introduc șapte noi litere, lit. m) – s), cu următorul cuprins:

„m) să interzică, temporar, accesul sau prezența oricărei persoane în perimetrul locului săvârșirii unor infracțiuni sau a altor fapte antisociale, dacă prin aceasta ar fi afectată desfășurarea normală a activității organelor abilitate;

n) să interzică oricărei persoane, ca temporar, să pătrundă într-un anumit spațiu, imobil sau mijloc de transport, ori să-l părăsească, dacă prin aceasta s-ar pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, sau ar fi afectată desfășurarea normală a activității organelor abilitate;

o) să avertizeze, prin orice mijloace, persoanele să înceteze acțiunile ilegale sau să se conformeze legii;

p) să oprească forțat și să imobilizeze vehicule, inclusiv prin utilizarea mijloacelor din dotare, în condițiile legii;

q) să acceseze, în scopul în scopul prevenirii, depistării, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor, al executării pedepselor, al prevenirii și combaterii altor fapte ilegale, precum și al menținerii ordinii și siguranței publice, în mod direct și gratuit, cu respectarea dispozițiilor legale privind protecția datelor cu caracter personal și protecția informațiilor clasificate, bazele electronice de date ale poliției sau ale altor organe ale administrației de stat, precum și sistemele de supraveghere a spațiilor publice, instalate în scopul prevenirii criminalității, pazei bunurilor sau supravegherii traficului rutier; dacă legea nu prevede altfel, accesul la bazele electronice de date ale organelor administrației de stat și la sistemele de supraveghere, se face în baza unor documente de cooperare încheiate între deținătorii acestora și unitățile competente ale Poliției Române, care vor cuprinde cel puțin măsurile specifice de protecție a datelor cu caracter personal;

r) să consulte specialiști ori experți, să solicite și, în condițiile legii, să obțină obiecte, înscrisuri sau relații oficiale de la autorități ori instituții publice, precum și să solicite obiecte, înscrisuri sau relații de la persoane juridice de drept privat ori de la persoane fizice;

s) să exercite orice alte drepturi și să îndeplinească orice alte îndatoriri prevăzute de lege.”

8. După articolul 32 se introduc treisprezece noi articole, art.32¹ - art.32¹³, cu următorul cuprins:

„**Art. 32¹.** - (1) Polițistul are dreptul să solicite oricărei persoane care face obiectul unor măsuri polițienești, să renunțe temporar la mijloacele ce pot fi folosite pentru un *atac armat*, să țină mâinile la vedere și/sau să adopte o poziție inofensivă care exclude săvârșirea unei acțiuni violente îndreptate împotriva acestuia.

(2) Se interzice solicitarea adoptării poziției culcat în cazul femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vădite de invaliditate și copiilor.

(3) În înțelesul prezentei legi, prin *atac armat* se înțelege atacul săvârșit de o persoană cu o armă de foc sau cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

(4) Se prezumă intenția săvârșirii unei acțiuni violente îndreptate împotriva polițistului fapta oricărei persoane de a nu se conforma solicitărilor polițistului prevăzute la alin. (1) sau de a se apropia de acesta după ce, în prealabil, a fost somată prin cuvintele „Stai, poliția! – Nu te apropia!”.

Art. 32². - (1) Polițistul are dreptul să legitimizeze și să stabilească identitatea persoanei, în situația în care:

a) aceasta încalcă dispozițiile legale ori există suspiciunea că pregătește sau a comis o faptă ilegală;

b) există suspiciunea că aceasta a fost prezentă la locul săvârșirii unei fapte ilegale ori are cunoștință despre faptă, autor sau despre bunurile având legătură cu fapta;

c) aceasta solicită sprijinul sau intervenția organelor de poliție, ori când din cauza vârstei, stării de sănătate, consumului de alcool sau altor substanțe psihoactive, ori a altor asemenea circumstanțe, necesită sprijinul organelor abilitate;

d) aceasta este implicată într-o procedură legală în fața unei autorități sau instituții publice;

e) aceasta încearcă să pătrundă sau se află într-un spațiu în care accesul este controlat;

f) cu ocazia unor controale sau razii, efectuate în condițiile art. 31 alin. (1) lit. g);

g) există obligația legală de a se stabili identitatea acesteia.

(2) Stabilirea identității unei persoane se face pe baza actelor de identitate.

(3) Atunci când persoana nu poate prezenta un act de identitate, stabilirea identității se realizează pe baza unui act prevăzut cu fotografie sau a declarațiilor acesteia, precum și a verificărilor polițistului, realizate pe loc, în bazele electronice de date.

(4) Pentru stabilirea identității, la sediul poliției, polițistul are dreptul să procedeze la fotografierea, procesarea amprentelor, semnalmentelor și semnelor particulare ale persoanei.

(5) Atunci când măsurile prevăzute la alin.(3) și (4) nu au condus la rezultatul urmărit, polițistul are dreptul să facă publică, prin orice mijloace, o fotografie, înregistrare, schiță sau descriere a persoanei, dacă există o convingere rezonabilă că această măsură va ajuta la stabilirea identității persoanei.

(6) Măsurile prevăzute la alin.(4) și (5) se realizează chiar și în lipsa consimțământului persoanei. Publicitatea se realizează exclusiv în scopul identificării persoanei, cu respectarea prezumției de nevinovăție.

Art. 32³. - (1) Polițistul are dreptul să conducă o persoană la sediul poliției, atunci când:

a) în condițiile art. 32² alin.(2) și (3), nu s-a putut stabili identitatea acesteia, ori există suspiciuni cu privire la identitatea declarată sau veridicitatea documentelor prezentate;

b) datorită locului, momentului, circumstanțelor, bunurilor aflate asupra sa, ori comportamentului, creează suspiciunea că pregătește sau a comis o faptă ilegală;

c) prin acțiunile sale periclitează viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, ordinea publică sau alte valori sociale;

d) luarea unor măsuri legale, pe loc, ar putea crea un pericol pentru aceasta sau pentru ordinea publică;

e) a săvârșit în flagrant o faptă prevăzută de legea penală, constatată potrivit normelor de procedură penală;

f) este dată în urmărire, potrivit legii;

h) este necesară executarea unui mandat, emis potrivit legii;

i) a evadat din starea legală de reținere sau deținere, a fugit dintr-un centru educativ, centru de detenție sau din unitatea în care executa măsura internării medicale;

j) nu respectă măsura luării în custodie publică;

k) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Polițistul are obligația de a raporta despre conducerea persoanei la sediul poliției.

Art. 32⁴. - (1) Polițistul are dreptul să efectueze controlul corporal și al bagajelor persoanei legitimate, precum și a vehiculului utilizat de aceasta, în scopul ridicării bunurilor supuse confiscării, interzise la deținere sau care pot fi utilizate ca probe într-o

procedură judiciară, în situația în care, datorită locului, momentului, circumstanțelor ori comportamentului, există suspiciunea că astfel de bunuri se găsesc asupra acesteia.

(2) Persoana condusă la sediul poliției este supusă, în toate cazurile, controlului corporal, al bagajelor și vehiculului, în scopul identificării unor arme, obiecte sau substanțe, ce pot fi folosite împotriva polițistului, a altor persoane sau pentru autovătămare, ori a căror prezență este de natură să creeze un pericol pentru ordinea publică.

(3) Controlul corporal este sumar și se realizează cu respectarea demnității umane. Controlul corporal se efectuează de către o persoană de același sex cu persoana controlată, cu excepția situației în care este necesară deposedarea de o armă de foc sau armă albă a cărei deținere este vizibilă sau cunoscută.

(4) La efectuarea controlului prevăzut la alin.(1), pot fi folosite animale de serviciu și/sau mijloace adecvate pentru detectarea obiectelor sau substanțelor.

Art. 32⁵. - Dacă persoana legitimată sau condusă la sediul poliției prezintă simptome vizibile care necesită asistență medicală de urgență, în cel mai scurt timp, polițistul solicită serviciilor specializate acordarea acestei asistențe.

Art. 32⁶. – (1) Persoana condusă la sediul poliției are următoarele drepturi:

- a) de a fi informată cu privire la motivele conducerii la sediul poliției;
- b) de a fi informată cu privire la drepturile ce-i revin;
- c) de a fi asistată de un avocat, potrivit legii, precum și de a nu da nici o declarație fără prezența acestuia, cu excepția comunicării datelor de identificare, ori a unor informații necesare înlăturării unei stări de pericol iminent la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a unei persoane;
- d) de a solicita informarea unui membru de familie sau a altei persoane desemnate de aceasta cu privire la măsura luată;
- e) de a solicita informarea reprezentanților diplomatici ai statului de proveniență, în cazul cetățenilor străini;
- f) de a fi consultată de un medic, la alegere, pe cheltuiala sa;
- g) de a comunica prin interpret sau prin intermediul unei persoane cu aptitudini de comunicare, în situația în care nu vorbește sau nu înțelege limba română ori nu se poate exprima.

(2) Informarea persoanei, potrivit alin.(1) lit. a), se realizează înainte de a lua măsura conducerii la sediul poliției, iar potrivit lit.b), în cel mai scurt timp posibil de la momentul sosirii la sediu. La solicitare, polițistul contactează persoanele prevăzute la alin. (1) lit. c) – f). Dreptul prevăzut la alin. (1) lit. g) se asigură la cerere sau din oficiu.

(3) În mod excepțional, pentru motive temeinice, exercitarea dreptului prevăzut la alin.(1) lit.d) poate fi întârziat cel mult 4 ore.

(4) În cazul minorului sau al persoanei lipsite de capacitate de exercițiu, polițistul are obligația:

- a) de a informa, cu privire la măsura luată, reprezentantul legal al acesteia sau autoritatea tutelară, dacă reprezentantul legal nu poate fi contactat sau nu se prezintă;
- b) de a nu lua declarații de la aceasta sau de a nu îi solicita semnarea unor înscrisuri, în lipsa persoanelor prevăzute la lit. a), cu excepția comunicării datelor de identificare.

(5) Dispozițiile alin. (1) – (4) nu aduc atingere normelor de procedură penală sau celor privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, care se aplică în mod corespunzător.

Art. 32⁷. – (1) Polițistul întocmește un înscris în care consemnează motivele conducerii persoanei la sediul poliției, măsurile realizate cu această ocazie, modalitatea de exercitare a drepturilor ca urmare a aducerii la cunoștință, rezultatul controlului corporal, al bagajelor și al vehiculelor, dacă a utilizat mijloace de constrângere, prezența unor urme vizibile de violență la momentul legitimării și al finalizării verificărilor, precum și ora începerii și finalizării verificării situației persoanei și luării măsurilor legale.

(2) Înscrisul prevăzut la alin.(1) se înregistrează în evidențele unității de poliție, iar o copie a acestuia se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal. Refuzul primirii se consemnează pe înscris.

Art. 32⁸. – (1) Verificarea situației persoanelor conduse la sediul poliției și luarea măsurilor legale, după caz, se realizează în cel mult 24 de ore, ca măsură administrativă.

(2) După verificarea situației persoanei și luarea măsurilor legale, polițistul are obligația de a permite acestuia să părăsească sediul poliției.

(3) La expirarea termenului prevăzut la alin. (1), persoana are dreptul de a părăsi sediul poliției, chiar dacă identitatea sa nu a putut fi stabilită.

(4) Dispozițiile alin.(2) și (3) nu se aplică în cazul în care s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă sau în situația în care persoana a fost condusă la sediul poliției pentru unul dintre motivele prevăzute la art. 32³ lit. f) – j).

(5) Dacă în cadrul verificărilor se constată existența unei suspiciuni rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, se procedează conform normelor de procedură penală.

Art. 32⁹. – (1) În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, polițistul are dreptul să utilizeze mijloace de constrângere, constând în: forța fizică, inclusiv aplicarea unor procedee de autoapărare sau lovituri; cătușe sau alte mijloace adecvate de imobilizare a membrilor superioare și/sau inferioare; mijloace neletale; arme albe și de foc; mijloace adecvate sau, după caz, vehicule, pentru oprirea forțată, blocarea sau deschiderea unor vehicule ori spații închise în care se găsesc persoane și bunuri, ori pentru înlăturarea unor obstacole.

(2) Prin intensitate și durată, folosirea mijloacelor de constrângere nu trebuie să depășească nevoile reale pentru atingerea scopului intervenției.

(3) Folosirea mijloacelor de constrângere încetează de îndată ce scopul intervenției a fost realizat.

(4) Folosirea mijloacelor de constrângere se face după avertizarea verbală prealabilă asupra utilizării acestora și după acordarea timpului necesar persoanei pentru a se conforma solicitărilor legale ale polițistului. În situația unei acțiuni violente iminente îndreptate împotriva polițistului sau a altei persoane, mijloacele de constrângere pot fi folosite fără avertizarea verbală prealabilă.

(5) Folosirea mijloacelor de constrângere în condițiile și în situațiile prevăzute de lege înlătură caracterul penal al faptei și răspunderea civilă a polițistului pentru pagubele produse.

Art. 32¹⁰. – (1) Polițistul are dreptul de a folosi forța fizică în scopul înfrângerii rezistenței fizice a persoanei care, fără a folosi violența, se opune ori nu se supune îndeplinirii solicitărilor legale ale polițistului, potrivit art. 31 alin. (1) lit. m) – o) sau referitoare la:

- a) conducerea la sediul poliției sau al altor organe;
- b) efectuarea percheziției potrivit normelor de procedură penală, a controlului corporal și al bagajelor persoanei legitimate, precum și a vehiculului utilizat de aceasta;
- c) aplicarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare adecvate.

(2) Polițistul are dreptul de a utiliza mijloace adecvate pentru a pătrunde în vehicule sau în orice spații închise în care se află persoana aflată în situațiile prevăzute la alin.(1), în scopul extragerii acesteia.

Art. 32¹¹. – (1) Polițistul are dreptul de a utiliza cătușe sau alte mijloace de imobilizare adecvate în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale oricărei persoane.

(2) În scopul prevenirii autovătămării persoanei ori apariției unei stări de pericol la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a polițistului sau a altei persoane, polițistul are dreptul de a utiliza mijloacele prevăzute la alin. (1) împotriva persoanei ce face obiectul măsurii conducerii la sediul poliției sau la sediul altor organe, dacă:

- a) este cunoscută cu un comportament violent la adresa sa, a persoanelor sau bunurilor;
- b) a comis sau este suspectă de săvârșirea unei infracțiuni cu violență ori de terorism;
- c) a evadat din starea legală de reținere sau deținere ori s-a sustras de la executarea unei măsuri preventive sau a unei pedepse privative de libertate;
- d) dotările mijlocului de transport utilizat sau itinerariul de deplasare nu permit adoptarea altor măsuri care să prevină săvârșirea unor acțiuni violente sau fuga;
- e) față de aceasta a fost dispusă o măsură privativă de libertate în vederea înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică.

(3) Dispozițiile legale referitoare la utilizarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare, prevăzute de reglementările privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, se aplică în mod corespunzător.

Art. 32¹². – Polițistul are dreptul de a utiliza bastoane, tonfe, dispozitive cu substanțe iritant-lacrimogene și/sau paralizante, câini de serviciu, scuturi de protecție, căști cu vizor, dispozitive cu electroșocuri, arme neletale cu bile de cauciuc sau alte arme neletale, precum și alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viața sau nu produc o vătămare corporală gravă, în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale persoanei, atunci când:

- a) utilizarea forței fizice nu a fost sau nu este aptă să producă acest rezultat;

b) aceasta intenționează să săvârșească sau săvârșește acțiuni violente cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

Art. 32¹³. – Polițistul este obligat ca, în cel mai scurt timp, să solicite serviciilor specializate acordarea asistenței medicale de urgență persoanelor împotriva cărora au fost folosite dispozitive cu electroșocuri, precum și persoanelor rănite prin utilizarea mijloacelor de constrângere. De îndată ce va fi posibil, situația se raportează și, ulterior, se întocmește un înscris.”

9. Articolul 33 se abrogă.

10. Alineatul (3) al articolului 34 se abrogă.

11. Articolul 35 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 35. – Se interzice folosirea mijloacelor prevăzute la art. 32¹¹ alin. (1), art. 32¹² și 34 împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, împotriva persoanelor cu semne vădite de invaliditate și copiilor, cu excepția cazurilor în care aceștia înfăptuiesc un *atac armat* sau în grup, care pune în pericol viața sau integritatea corporală a uneia ori mai multor persoane.”

12. După articolul 35 se introduc două noi articole, art. 35¹ și 35², cu următorul cuprins:

„Art. 35¹. – Polițistul are obligația să poarte asupra sa mijloacele de constrângere și de protecție din dotare.

Art. 35². – Unitățile de poliție trebuie să asigure pregătirea profesională a polițistului, cu privire la utilizarea mijloacelor de constrângere. Polițistul este obligat să participe la programele de pregătire profesionale și să mențină un nivel adecvat de pregătire fizică.”

13. După alineatul (1) al articolului 38 se introduc șase noi alineate, alin. (2) – (7), cu următorul cuprins:

„(2) Pentru scopul prevăzut la alin.(1), polițistul are dreptul de a pătrunde într-o locuință sau orice spațiu delimitat în orice mod ce aparține ori este folosit de o persoană fizică sau juridică, fără învoirea acesteia sau a reprezentatului legal, dacă:

a) există indicii că în acel spațiu se află o persoană a cărei viață sau integritate corporală este pusă în pericol sau o persoană decedată;

b) în acel spațiu se află autorul unei infracțiuni flagrante, comisă prin folosirea unei arme ori substanțe explozive, narcotice sau paralizante, prin violență, ori de către o persoană mascată, deghizată sau travestită;

c) în acel spațiu se află autorul unui act terorist.

(3) Dreptul prevăzut la alin. (2) se exercită inclusiv prin folosirea forței:

a) dacă există motive temeinice pentru a anticipa rezistență armată sau alte tipuri de violență ori există un pericol cu privire la distrugerea probelor;

b) în cazul unui refuz sau dacă nu a fost primit niciun răspuns la solicitările polițistului de a pătrunde în acel spațiu.

(4) Înainte de a pătrunde în spațiul privat, polițistul are obligația de a raporta despre aceasta, cu excepția situației în care nu este posibil. În acest caz, raportarea se face în cel mai scurt timp posibil.

(5) După înlăturarea pericolului ori prinderea autorului infracțiunii sau actului terorist, polițistul are obligația de a părăsi spațiul respectiv, cu excepția situației în care obține consimțământul de a rămâne. Cu această ocazie nu se efectuează acte specifice percheziției domiciliare.

(6) În situația în care este necesară luarea unor măsuri de conservare a locului săvârșirii infracțiunii și de ridicare sau conservare a mijloacelor materiale de probă, polițistul are dreptul să îndepărteze temporar persoanele din spațiul respectiv sau să solicite acestora să rămână pe loc până la identificarea lor.

(7) Cu privire la pătrunderea în spațiul privat și măsurile adoptate, polițistul întocmește un înscris. La solicitare, o copie a înscrisului se predă persoanelor cărora le aparține sau care folosesc spațiul în care a pătruns polițistul.”

14. La articolul 39 se introduce un nou alineat, alin.(2), cu următorul cuprins:

„(2) Polițistul are dreptul să solicite intervenția autorităților competente sau să sesizeze reprezentantul legal, atunci când, în exercitarea atribuțiilor de serviciu, identifică persoane care, din cauza vârstei sau stării fizice ori psihice se află în dificultate și este necesară luarea unor măsuri de protecție. Autoritățile competente sau reprezentantul legal au obligația de a interveni de îndată.”

15. După articolul 39 se introduc două noi articole, art.39¹ și 39², cu următorul cuprins:

„Art. 39¹. – (1) În vederea asigurării protecției persoanelor prevăzute la art. 26 alin. (1) pct. 11 și 12, unitatea de poliție competentă elaborează un plan de protecție care va cuprinde cel puțin următoarele: date privind persoana a cărei protecție se acordă, temeiul legal al protecției, măsurile de protecție instituite, resursele logistice, umane sau de altă natură alocate, perioada în care se acordă protecția, situațiile în care protecția încetează.

(2) Protecția se acordă dacă persoana care face obiectul măsurilor de protecție sau, după caz, reprezentantul acesteia:

a) își exprimă acordul cu privire la măsurile de protecție;
b) oferă informațiile necesare implementării măsurilor de protecție;
c) se conformează măsurilor de protecție stabilite;
d) se abține de la orice activitate care pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa, a polițiștilor care asigură protecția ori a altei persoane, ordinea publică sau alte valori sociale.

(3) Protecția încetează în cazul în care una dintre condițiile prevăzute la alin. (2) nu mai este îndeplinită. În cazul în care măsura de protecție a fost instituită în baza normelor de procedură penală, pentru încetarea acesteia, unitatea de poliție sesizează organul judiciar care a dispus-o.

Art. 39². – (1) Pentru realizarea activităților de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor sau executării pedepselor, prevenire și combatere a altor fapte ilegale, precum și de menținere a ordinii și siguranței publice, acțiunile polițistului în spații publice, precum și intervenția realizată în condițiile art. 38 ori pentru executarea unui mandat, pot fi înregistrate cu mijloacele foto-audio-video din dotare, fără consimțământul persoanelor.

(2) Pentru realizarea activităților de prevenire, depistare, investigare sau urmărire penală a infracțiunilor, prevenire și combatere a altor fapte ilegale, precum și de menținere a ordinii și siguranței publice, Poliția Română poate înregistra cu mijloacele foto-audio-video din dotare persoane sau grupuri de persoane aflate în spații publice, în cazul în care există motive de a presupune că ar putea fi comise infracțiuni sau alte fapte ilegale ori tulburată ordinea și siguranța publică.”

Art. III. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr.104/2001 privind organizarea și funcționarea Poliției de Frontieră Române, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 351 din 29 iunie 2001, aprobată cu modificări prin Legea nr.81/2002, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 27, literele a), b), i) și n) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„a) să legitimeze, să stabilească identitatea persoanelor și să ia măsurile legale ce se impun;

b) să conducă persoane la sediul poliției de frontieră;

...

i) să utilizeze mijloace de constrângere, cu respectarea strictă a legii;

...

n) să solicite sprijinul populației pentru urmărirea, prinderea, imobilizarea și conducerea persoanelor la sediul poliției de frontieră, precum și pentru asistarea la efectuarea unor acte procedurale;”

2. La articolul 27, după litera n) se introduc două noi litere, n¹) și n²), cu următorul cuprins:

„n¹) să interzică oricărei persoane, ca temporar, să pătrundă într-un anumit spațiu, imobil sau mijloc de transport, ori să-l părăsească, dacă prin aceasta s-ar pune în pericol viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, sau ar fi afectată desfășurarea normală a activității organelor abilitate;

n²) să oprească forțat și să imobilizeze vehicule, inclusiv prin utilizarea mijloacelor din dotare, în condițiile legii;”

3. După articolul 27 se introduc opt noi articole, art.27¹ – 27⁸, cu următorul cuprins:

„**Art. 27¹** - (1) Polițistul de frontieră are dreptul să solicite oricărei persoane care face obiectul unor măsuri polițienești, să renunțe temporar la mijloacele ce pot fi folosite pentru un *atac armat*, să țină mâinile la vedere și/sau să adopte o poziție inofensivă care exclude săvârșirea unei acțiuni violente îndreptate împotriva acestuia.

(2) Se interzice solicitarea adoptării poziției culcat în cazul femeilor cu semne vizibile de sarcină, persoanelor cu semne vădite de invaliditate și copiilor.

(3) În înțelesul prezentei ordonanțe de urgență, prin *atac armat* se înțelege atacul săvârșit de o persoană cu o armă de foc sau cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

(4) Se prezumă intenția săvârșirii unei acțiuni violente îndreptate împotriva polițistului fapta oricărei persoane de a nu se conforma solicitărilor polițistului prevăzute la alin. (1) sau de a se apropia de acesta după ce, în prealabil, a fost somată prin cuvintele „Stai, poliția de frontieră! – Nu te apropia!”.

Art. 27². – (1) Polițistul de frontieră are dreptul să legitimeze și să stabilească identitatea persoanei, în situația în care:

a) aceasta încalcă dispozițiile legale, ori există suspiciunea că pregătește sau a comis o faptă ilegală la regimul frontierei de stat;

b) a cărei prezență în zona de frontieră este suspectă sau nu poate fi justificată;

c) există suspiciunea că aceasta a fost prezentă la locul săvârșirii unei fapte ilegale ori are cunoștință despre faptă, autor sau despre bunurile având legătură cu fapta;

d) aceasta solicită sprijinul sau intervenția organelor poliției de frontieră, ori când din cauza vârstei, stării de sănătate, consumului de alcool sau altor substanțe psihoactive, ori a altor asemenea circumstanțe, necesită sprijinul organelor abilitate;

e) aceasta este implicată într-o procedură legală în fața unei autorități sau instituții publice;

f) aceasta încearcă să pătrundă sau se află într-un spațiu în care accesul este controlat;

g) cu ocazia unor controale sau razii, efectuate în condițiile art. 27 lit. 1);

h) există obligația legală de a se stabili identitatea acesteia.

(2) Stabilirea identității unei persoane se face pe baza actelor de identitate.

(3) Atunci când persoana nu poate prezenta un act de identitate, stabilirea identității se realizează pe baza unui act prevăzut cu fotografie sau a declarațiilor acesteia, precum și a verificărilor polițistului de frontieră, realizate pe loc, în bazele electronice de date.

(4) Pentru stabilirea identității, la sediul poliției de frontieră, polițistul de frontieră are dreptul să procedeze la fotografierea, procesarea amprentelor, semnalmentelor și semnelor particulare ale persoanei.

(5) Atunci când măsurile prevăzute la alin.(3) și (4) nu au condus la rezultatul urmărit, polițistul de frontieră are dreptul să facă publică, prin orice mijloace, o fotografie, înregistrare, schiță sau descriere a persoanei, dacă există o convingere rezonabilă că această măsură va ajuta la stabilirea identității persoanei.

(6) Măsurile prevăzute la alin.(4) și (5) se realizează chiar și în lipsa consimțământului persoanei. Publicitatea se realizează exclusiv în scopul identificării persoanei, cu respectarea prezumției de nevinovăție.

Art. 27³. – (1) Polițistul de frontieră are dreptul să conducă o persoană la sediul poliției, atunci când:

a) în condițiile art. 27² alin.(2) și (3), nu s-a putut stabili identitatea acesteia, ori există suspiciuni cu privire la identitatea declarată sau veridicitatea documentelor prezentate;

b) datorită locului, momentului, circumstanțelor, bunurilor aflate asupra sa, ori comportamentului, creează suspiciunea că pregătește sau a comis o faptă ilegală;

c) prin acțiunile sale periclitează viața, sănătatea sau integritatea corporală, a sa ori a altei persoane, ordinea publică sau alte valori sociale;

d) luarea unor măsuri legale, pe loc, ar putea crea un pericol pentru aceasta sau pentru ordinea publică;

e) a săvârșit în flagrant o faptă prevăzută de legea penală, constatată potrivit normelor de procedură penală;

f) este dată în urmărire, potrivit legii;

h) este necesară executarea unui mandat, emis potrivit legii;

i) a evadat din starea legală de reținere sau deținere, a fugit dintr-un centru educativ, centru de detenție sau din unitatea în care executa măsura internării medicale;

j) nu respectă măsura luării în custodie publică;

k) în alte cazuri prevăzute de lege.

(2) Polițistul de frontieră are obligația de a raporta despre conducerea persoanei la sediul poliției de frontieră.

Art. 27⁴. – (1) Polițistul de frontieră are dreptul să efectueze controlul corporal și al bagajelor persoanei legitimate, precum și a vehiculului utilizat de aceasta, în scopul ridicării bunurilor supuse confiscării, interzise la deținere sau care pot fi utilizate ca probe într-o procedură judiciară, în situația în care, datorită locului, momentului, circumstanțelor, ori comportamentului, există suspiciunea că astfel de bunuri se găsesc asupra acesteia.

(2) Persoana condusă la sediul poliției de frontieră este supusă, în toate cazurile, controlului corporal, al bagajelor și vehiculului, în scopul identificării unor arme, obiecte sau substanțe, ce pot fi folosite împotriva polițistului de frontieră, a altor persoane sau pentru autovătămărire, ori a căror prezență este de natură să creeze un pericol pentru ordinea publică.

(3) Controlul corporal este sumar și se realizează cu respectarea demnității umane. Controlul corporal se efectuează de către o persoană de același sex cu persoana controlată, cu excepția situației în care este necesară deposedarea de o armă de foc sau armă albă a cărei deținere este vizibilă sau cunoscută.

(4) La efectuarea controlului prevăzut la alin.(1), pot fi folosite animale de serviciu și/sau mijloace adecvate pentru detectarea obiectelor sau substanțelor.

Art. 27⁵. – Dacă persoana legitimată sau condusă la sediul poliției de frontieră prezintă simptome vizibile care necesită asistență medicală de urgență, în cel mai scurt timp, polițistul de frontieră solicită serviciilor specializate acordarea acestei asistențe.

Art. 27⁶. – (1) Persoana condusă la sediul poliției de frontieră are următoarele drepturi:

a) de a fi informată cu privire la motivele conducerii la sediul poliției de frontieră;

b) de a fi informată cu privire la drepturile ce-i revin;

c) de a fi asistată de un avocat, potrivit legii, precum și de a nu da nici o declarație fără prezența acestuia, cu excepția comunicării datelor de identificare, ori a unor informații necesare înlăturării unei stări de pericol iminent la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a unei persoane;

d) de a solicita informarea unui membru de familie sau a altei persoane desemnate de aceasta cu privire la măsura luată;

e) de a solicita informarea reprezentanților diplomatici ai statului de proveniență, în cazul cetățenilor străini;

f) de a fi consultată de un medic, la alegere, pe cheltuiala sa;

g) de a comunica prin interpret sau prin intermediul unei persoane cu aptitudini de comunicare, în situația în care nu vorbește sau nu înțelege limba română ori nu se poate exprima.

(2) Informarea persoanei, potrivit alin.(1) lit. a), se realizează înainte de a lua măsura conducerii la sediul poliției de frontieră, iar potrivit lit.b), în cel mai scurt timp posibil de la momentul sosirii la sediu. La solicitare, polițistul de frontieră contactează persoanele prevăzute la alin. (1) lit. c) – f). Dreptul prevăzut la alin. (1) lit. g) se asigură la cerere sau din oficiu.

(3) În mod excepțional, pentru motive temeinice, exercitarea dreptului prevăzut la alin.(1) lit.d) poate fi întârziat cel mult 4 ore.

(4) În cazul minorului sau al persoanei lipsite de capacitate de exercițiu, polițistul de frontieră are obligația:

a) de a informa, cu privire la măsura luată, reprezentantul legal al acesteia sau autoritatea tutelară, dacă reprezentantul legal nu poate fi contactat sau nu se prezintă;

b) de a nu lua declarații de la aceasta sau de a nu îi solicita semnarea unor înscrisuri, în lipsa persoanelor prevăzute la lit. a), cu excepția comunicării datelor de identificare.

(5) Dispozițiile alin. (1) – (4) nu aduc atingere normelor de procedură penală sau celor privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, care se aplică în mod corespunzător.

Art. 27⁷. – (1) Polițistul de frontieră întocmește un înscris în care consemnează motivele conducerii persoanei la sediul poliției de frontieră, măsurile realizate cu această ocazie, modalitatea de exercitare a drepturilor ca urmare a aducerii la cunoștință, rezultatul controlului corporal, al bagajelor și al vehiculelor, dacă a utilizat mijloace de constrângere, prezența unor urme vizibile de violență la momentul legitimării și al finalizării verificărilor, precum și ora începerii și finalizării verificării situației persoanei și luării măsurilor legale.

(2) Înscrisul prevăzut la alin.(1) se înregistrează în evidențele unității de poliție de frontieră, iar o copie a acestuia se predă persoanei în cauză sau reprezentantului legal. Refuzul primirii se consemnează pe înscris.

Art. 27⁸. – (1) Verificarea situației persoanelor conduse la sediul poliției de frontieră și luarea măsurilor legale, după caz, se realizează în cel mult 24 de ore, ca măsură administrativă.

(2) După verificarea situației persoanei și luarea măsurilor legale, polițistul de frontieră are obligația de a permite acesteia să părăsească sediul poliției de frontieră.

(3) La expirarea termenului prevăzut la alin. (1), persoana are dreptul de a părăsi sediul poliției de frontieră, chiar dacă identitatea sa nu a putut fi stabilită.

(4) Dispozițiile alin.(2) și (3) nu se aplică în cazul în care s-a dispus reținerea ori arestarea preventivă sau în situația în care persoana a fost condusă la sediul poliției de frontieră pentru unul dintre motivele prevăzute la art. 27³ lit. f) – j).

(5) Dacă în cadrul verificărilor se constată existența unei suspiciuni rezonabile cu privire la săvârșirea unei infracțiuni, se procedează conform normelor de procedură penală.”

4. Articolul 31 se abrogă.

5. În Capitolul V, titlul secțiunii a 3-a se modifică și va avea următorul cuprins:

„Secțiunea a 3 – a Folosirea mijloacelor de constrângere”

6. În Capitolul V, la secțiunea a 3-a se introduc șase noi articole, art.31¹ – art.31⁶, cu următorul cuprins:

„**Art. 31¹.** – (1) În îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, polițistul de frontieră are dreptul să utilizeze mijloace de constrângere, constând în: forța fizică, inclusiv aplicarea unor procedee de autoapărare sau lovituri; cătușe sau alte mijloace adecvate de imobilizare a membrilor superioare și/sau inferioare; mijloace neletale; arme albe și de foc; mijloace adecvate sau, după caz, vehicule, pentru oprirea forțată, blocarea sau deschiderea unor vehicule ori spații închise în care se găsesc persoane și bunuri, ori pentru înlăturarea unor obstacole.

(2) Prin intensitate și durată, folosirea mijloacelor de constrângere nu trebuie să depășească nevoile reale pentru atingerea scopului intervenției.

(3) Folosirea mijloacelor de constrângere încetează de îndată ce scopul intervenției a fost realizat.

(4) Folosirea mijloacelor de constrângere se face după avertizarea verbală prealabilă asupra utilizării acestora și după acordarea timpului necesar persoanei pentru a se conforma solicitărilor legale ale polițistului de frontieră. În situația unei acțiuni violente iminente îndreptate împotriva polițistului de frontieră sau a altei persoane, mijloacele de constrângere pot fi folosite fără avertizarea verbală prealabilă.

(5) Folosirea mijloacelor de constrângere în condițiile și în situațiile prevăzute de lege înlătură caracterul penal al faptei și răspunderea civilă a polițistului de frontieră pentru pagubele produse.

Art. 31². – (1) Polițistul de frontieră are dreptul de a folosi forța fizică în scopul înfrângerii rezistenței fizice a persoanei care, fără a folosi violența, se opune ori nu se supune îndeplinirii solicitărilor legale ale polițistului, potrivit art. 31 alin. (1) lit. m) – o) sau referitoare la:

- a) conducerea la sediul poliției de frontieră sau al altor organe;
- b) efectuarea percheziției potrivit normelor de procedură penală, a controlului corporal și al bagajelor persoanei legitimate, precum și a vehiculului utilizat de aceasta;
- c) aplicarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare adecvate.

(2) Polițistul de frontieră are dreptul de a utiliza mijloace adecvate pentru a pătrunde în vehicule sau în orice spații închise în care se află persoana aflată în situațiile prevăzute la alin.(1), în scopul extragerii acesteia.

Art. 31³. – (1) Polițistul de frontieră are dreptul de a utiliza cătușe sau alte mijloace de imobilizare adecvate în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale oricărei persoane.

(2) În scopul prevenirii autovătămării persoanei ori apariției unei stări de pericol la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a polițistului sau a altei persoane, polițistul de frontieră are dreptul de a utiliza mijloacele prevăzute la alin. (1) împotriva persoanei ce face obiectul măsurii conducerii la sediul poliției de frontieră sau la sediul altor organe, dacă:

a) este cunoscută cu un comportament violent la adresa sa, a persoanelor sau bunurilor;

b) a comis sau este suspectă de săvârșirea unei infracțiuni cu violență ori de terorism;

c) a evadat din starea legală de reținere sau deținere ori s-a sustras de la executarea unei măsuri preventive sau a unei pedepse privative de libertate;

d) dotările mijlocului de transport utilizat sau itinerariul de deplasare nu permit adoptarea altor măsuri care să prevină săvârșirea unor acțiuni violente sau fuga;

e) față de aceasta a fost dispusă o măsură privativă de libertate în vederea înlăturării unei stări de pericol pentru ordinea publică.

(3) Dispozițiile legale referitoare la utilizarea cătușelor sau a altor mijloace de imobilizare, prevăzute de reglementările privind executarea pedepselor și a măsurilor privative de libertate, se aplică în mod corespunzător.

Art. 31⁴. – Polițistul de frontieră are dreptul de a utiliza bastoane, tonfe, dispozitive cu substanțe iritant-lacrimogene și/sau paralizante, câini de serviciu, scuturi de protecție, căști cu vizor, dispozitive cu electroșocuri, arme neletale cu bile de cauciuc sau alte arme neletale, precum și alte mijloace de imobilizare care nu pun în pericol viața sau nu produc o vătămare corporală gravă, în scopul împiedicării sau neutralizării acțiunilor violente ale persoanei, atunci când:

a) utilizarea forței fizice nu a fost sau nu este aptă să producă acest rezultat;

b) aceasta intenționează să săvârșească sau săvârșește acțiuni violente cu obiecte, dispozitive, substanțe sau animale ce pot pune în pericol viața, sănătatea ori integritatea corporală a persoanelor.

Art. 31⁵. – Polițistul de frontieră este obligat ca, în cel mai scurt timp, să solicite serviciilor specializate acordarea asistenței medicale de urgență persoanelor împotriva cărora au fost folosite dispozitive cu electroșocuri, precum și persoanelor rănite prin utilizarea mijloacelor de constrângere. De îndată ce va fi posibil, situația se raportează și, ulterior, se întocmește un înscris.

Art. 31⁶. – Se interzice folosirea mijloacelor prevăzute la art. 31³ alin. (1) și art. 31⁴ împotriva femeilor cu semne vizibile de sarcină, împotriva persoanelor cu semne vădite de invaliditate și copiilor, cu excepția cazurilor în care aceștia înfăptuiesc un atac armat

sau în grup, care pune în pericol viața sau integritatea corporală a uneia ori mai multor persoane.”

7. Articolul 32 se abrogă.

8. La articolul 32², alineatul (1), formula introductivă se modifică și va avea următorul cuprins:

„**Art. 32².** – (1) Atunci când folosirea altor mijloace de constrângere nu a dat rezultate, în caz de absolută necesitate, polițistul de frontieră poate face uz de armă în îndeplinirea atribuțiilor de serviciu, în următoarele situații:”

Art. IV. – În Legea nr.17/1996 privind regimul armelor de foc și al munițiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 74 din 11 aprilie 1996, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (2) al articolului 51 se introduce un nou alineat, alin. (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Prin excepție de la prevederile alin. (1), uzul de armă se poate face în scopul neutralizării persoanei împotriva căreia se execută, dacă pericolul reprezentat de acțiunile acesteia la adresa vieții, sănătății sau integrității corporale a unei persoane este grav, iminent și nu poate fi înlăturat în alt mod.”

Art. V. – (1) Pentru o perioadă de 90 de zile, Ministerul Afacerilor Interne, Poliția Română și Poliția de Frontieră Română desfășoară activități de informare a populației cu privire la drepturile și obligațiile persoanelor, drepturile și obligațiile organelor de aplicare a legii, astfel cum rezultă din aplicarea prezentei legi.

(2) Informarea prevăzută la alin. (1) se realizează prin intermediul mai multor instrumente și/sau acțiuni specifice, cum ar fi, fără a se limita la acestea, comunicate de presă și informare prin mass-media, postarea informațiilor pe pagina de internet a instituției, organizarea unor acțiuni specifice în trafic ori cu ocazia executării unor misiuni de ordine publică.

Art. VI. – Cu excepția art. V, prezenta lege intră în vigoare în termen de 60 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.